

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 934/2025
10.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Марка Тренговског, због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Тренговског - адвоката Ђуре Мади, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К-357/17 од 09.05.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 777/24 од 09.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 10.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Тренговског - адвоката Ђуре Мади, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К-357/17 од 09.05.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 777/24 од 09.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици К-357/17 од 09.05.2024. године окривљени Марко Тренговски оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. става 1. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 777/24 од 09.04.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и пресуда Основног суда у Сремској Митровици К-357/17 од 09.05.2024. године, потврђена.

Бранилац окривљеног Марка Тренговског - адвокат Ђура Мади је поднео захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или му изрекне условну осуду или казну затвора у краћем трајању коју ће издржавати у кућним условима.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, нашао:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

Бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, наведену повреду закона образлаже тако што наводи да је суд своју одлуку претежно засновао на исказу оштећене који је више пута мењала, која је била корисница опојних средстава што је очигледно утицало на њено здравствено стање и питање колико је реално могла да репродукује сам догађај. Такође, суд није узео у обзир исказ сведока АА, који потврђује одбрану окривљеног. Бранилац истиче и да није доказано кривично дело које се окривљеном ставља на терет, као и да је споран сам износ новца који је прибављен овим кривичним делом јер је оштећена више пута мењала исказ у вези ове чињенице. Наиме, окривљени је желео да одузме од оштећене 1.000,00 динара из чега се види да је његов умишљај био да прибави малу имовинску корист. На овај начин бранилац окривљеног суштински оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним пресудама и оцену доказа дату од стране нижестепених судова, дајући сопствену оцену изведених доказа која је потпуно другачија од оне која је дата у побијаним правноснажним одлукама.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, а што не представља законски разлог због кога је у, смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу, због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног Марка Тренговског у овом делу оценио недозвољеним.

Поред наведеног, бранилац окривљеног наводи и да су разлози пресуде противречни изреци и да нису наведени разлози о одлучним чињеницама које су

предмет доказивања, на који начин се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Бранилац истиче и да суд није контролисао односно није испитивао да ли је трајање мере забране напуштања боравишта и даље оправдано по истеку свака три месеца, на који начин се указује и на повреду одредбе члана 200. став 5. ЗКП.

Такође, у захтеву се наводи и да би се сврха кажњавања испунила и блажом санкцијом, да је окривљени отац малолетног детета, да је на путу да постане отац близанаца, да је једини члан породице који остварује приходе, те да првостепени суд није ценио у довољној мери време извршења кривичног дела односно протек времена од десет година, на који начин се суштински указује и на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те повреда одредби члана 200. став 5. и 441. став 1. ЗКП, не представљају законске разлоге због којих је у, смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу, због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног Марка Тренговског и у овом делу оценио недозвољеним.

Из изнетих разлога Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Тренговског - адвоката Ђуре Мади одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић